

D.Tóth Kriszta - „Nagyon-nagyon” magyar virtus

2013 július 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Jajj, nagyon jó könyvet olvasok! Egyik kedvenc íróm kötetét arról, hogy „Milyenek a magyarok?”. De figyelem, csak annak ajánlatos kezébe vennie ezt az olvasmányt, akinek mentális berendezkedése nyomokban öniróniát tartalmaz. A többieknek szigorúan tilos.

Mert Lackfi János nem hallgatja el azt sem, ami fáj, és nem huny szemet afölött, ami kellemetlen. Lackfi megmondja a frankót, és teszi ezt olyan, t?le megszokott nyelvi leleménnyel és finom arányérzéssel, hogy amikor az ember már épp elsírná magát önmaga fölött érzett bánatában, kénytelen egy nagyot és hisztérikusat nevetni. Persze önmagán.

Nem spoilerezem a könyvet, helyette elmondom, hogy megy ez a magyarkodás minálunk odahaza.

Soha nem éreztem, hogy föl kellene matricáznom magam, mintegy jelezve a külvilágnak, hogy magyar vagyok. Itt születtem, ide térek haza, bárhová megyek, itt vannak a kulturális, kulináris és egyéb referenciáim, a szívem nemcsak piros, hanem fehér-zöld is. Szóval a dolog egyértelmű és természetes. Viszont a magyarságom soha nem vakította el a józan ítél?képességemet, és nem oltotta ki a humorérzékeket, vagyis mindig képes voltam jól szórakozni egy-egy jellemző nemzettulajdonságunkon.

De igazán jól csak azóta szórakozom magunkon (magamon), amióta saját, külön bejáratú tükröm van. A férjem személyében. Aki nem magyar. Így aztán úgy lát minket (engem), mint ahogy mi (én) nem. Rajta keresztül tudatosult bennem igazán, hogy valóban „sírva vigad” a magyar. Hogy mit jelent a gyakorlatban a himnuszunk nyitányába foglalt fohász: „Isten, áldd meg a magyart... balsors, akit régen tép...” Hogy pont ugyanolyan vagyok, mint anyámék, meg azel?tt a nagyszüleimék, amikor rászólok a vacsora közben csacsogó Lolára: „magyar ember teli szájjal nem beszél”. Na meg a széls?séges érzelmi amplitúdók, a küls? szemlélet? számára a legváratlanabb pillanatokban kibuggyanó szenvedélyes harag/boldogság/bánat/öröm/világfájdalom/optimizmus/pesszimizmus. Ahogy Alex szokott fogalmazni: velünk az élet mindig olyan „nagyon-nagyon”. Komolyan vesszük, na. Mindig,

minden körülmények között. Mára már megszokta, jól viseli, sőt, gyengébb pillanataiban, amikor nem figyel oda, át is vesz belőlünk néhány dolgot. De az elején bizony nem mindig volt biztos a dolgában. A nap végén szinte éremlygett a gyomra az érzelmi hullámvasúttól. Mert az első kocsiba váltott jegyet, közvetlen énmellém.

Milyen nagy szerencse, hogy az angolok olyan higgadt, visszafogott, nyugodt népség... de erről majd egy másik cikkben. Mert megérdemlik. De meg ím.

Addig is, álljon itt végezetül egyik kedvenc idézetem Lackfitól, az angol családtagjaimat is rendszeresen zavarba ejtő és letaglózó magyar étkezési szokások témájában:

„Rendes magyar ember nem igazán értékeli a molekuláris konyhát, a tányér közepére mész mozaik gyanánt kirakosgatott reneszánsz liliomrozetta-formára csoportosított, pár csepp rafinált mártással, két szál bébirépával, három szem zsenge borsóval körített kulináris luxust. A táplálék, az legyen bőséges, süssék át ropogósra vagy párolják sűrűre, legyen benne hús hússal (meg még egy kis hús is), csípjen, mint az Ántikrisztus, és ha lehet, panírozzuk egy kicsikét. Adjanak fel hozzá savanyúságot, utána vastag édességet. Előtte pálinkát. Utána kávé. Mellé karcos bort bőven. Szóval a magyar ember nem nyiszlett, vékonypéznél, kákabél, zörgő csontú kísértet. Áramlik át rajta a világ anyaga jó kedvvel, bőséggel... A magyar férfi kedvenc zöldsége a kolbász, de mellé gyümölcsnek szalonnát is fogyaszt.”

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló